

Nr 164.

Av herr Utbult m. fl., angående införseltull på skaldjur.

Bland de många olika fisken, som bedrivs på västkusten, märkes också fångsten av skaldjur. Hummer och krabbor ha sedan långa tider tillbaka varit föremål för givande fiske, medan trålningen av s. k. nordhavsräka tillkommit på senare tid och snabbt växt i betydelse. Hummerfisket, som försiggår med tinor och garn från mindre båtar i hemmaskärgårdarna, har under tidernas lopp idkats utmed hela västkusten, dels såsom en stödjande näring och dels såsom huvudyrke. För gamla liksom även för sjukliga fiskare, som inte orka hålla ut i det hårda havsfisket utan måste stanna hemma i kustfisket, är fångsten av hummer en viktig näringsgren. De åtföljas under detta fiske ofta av halv vuxna pojkar, som dels böra börja sin utbildning för havsfiskarens yrke, dels samtidigt måste bidra till sitt och familjens uppehälle. På vissa håll och framför allt i norra delen av Bohuslän, där hummertillgången är rikligare, idkas denna fångstgren i stor utsträckning av yrkesfiskare även i de försörjningspliktiga åldersgrupperna såsom huvudnäring.

Krabbfisket försiggår i stort sett på enahanda sätt som hummerfisket men har de senare årtiondena jämväl upptagits med större fiskebåtar ute i öppna havet och vid de danska grunden i Kattegatt.

Fisket efter nordhavsräka har upptagits först under 1900-talet i samband med explosionsmotorernas och trålarnas införande i fiskets tjänst. Detta fiske pågår ute till havs så gott som hela året, fränsett den allra varmaste tiden under sommaren. För ganska många fiskelag är räktrålningen huvudfiske och så gott som enda näringsfång. Under år 1945 deltog omkring 2 500 man längre eller kortare del av året i dessa fisken. Av dessa voro cirka 400 man nästan hela året sysselsatta i räktrålningen. Fångstillförseln av nämnda fisken uppgick till omkring 1 miljon kg, och förstahandsförsäljningsvärdet låg mellan 3 och 4 miljoner kronor. Fångstredskapens värde uppskattades lågt räknat till $\frac{1}{2}$ miljon kronor och båtarnas värde till omkring 2 miljoner kronor.

I våra grannländer Danmark och Norge bedrivs samma fisken på enahanda sätt. Då fångsterna på skilda fiskeplatser ge ojämna resultat, förekommer avsättning från det ena landet till det andra, varigenom utjämning av tillgång och efterfrågan kan uppnås.

Emellertid kan det av olika anledningar också uppstå konkurrens, som

kan visa sig äventyrlig för fisket och dess utövare i ettdera landet utan att andra befolkningsgrupper inom detta erhålla några egentliga fördelar. För att motverka sådana icke eftersträvansvärda verkningar av handeln med skaldjur länderna emellan har man underkastat densamma vissa regleringar. Sålunda ha i Danmark skaldjuren pålagts en införseltull av 1 krona per kg. I Sverige finnes ingen motsvarighet härtill. Den finanspolitiska utveckling, som lett till att den svenska kronan fått högre värde än våra grannländers, har medfört en införsel från dessa, framför allt från Norge, av ganska betydande mängder skaldjur till Sverige. Under 1946 uppgick denna import, efter vad handelsministern upplyste andra kammaren om den 17 december 1946, till närmare ett par miljoner kronor. För svenskt fiske och dess utövare visade sig verkningarna härav i form av starkt fallande priser på den svenska marknaden vid flera tillfällen. Svenska räk-fiskare, som också drabbades av den stora importen av skaldjur, ha gjort framställning om stödåtgärder. De kunna inte utnyttja sina möjligheter utan bedriva fisket endast vissa dagar i veckan, under det att våra grann-länders fiskare däremot icke behövt företaga dylika extrema åtgärder. Om denna import skall få fortgå obehindrat såsom hittills, kommer detta för de fiskare, som ha sin utkomst av skaldjursfångster, att medföra ett bakslag, vars verkningar icke kunna överblickas.

Då det inte kan anses rättvist eller i övrigt rimligt, att en befolknings-grupp på detta sätt lämnas utan skydd mot finanspolitiska verkningar av antytt slag, få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att en införseltull på 1 krona per kg måtte åläggas alla slag av importerade skaldjur.

Stockholm den 16 januari 1947.

Birger Utbult.

Waldemar Svensson.

C. O. Carlsson

i Bakeröd,

Ernst V. Staxäng.

Sven Antby.
